

Tereza Hofová: Jaké to asi je, mít tu svůj film?	03
Souznění italských bratří	04
Sedm blízkých setkání	05

Foto: Petr Hrošek

Rachel Shenton jako ambasádorka Britské národní asociace neslyšících umí znakovat. Její snoubenec Chris Overton pár výrazů už taky pochytíl.

Proč je Libby sama?

Oscarový pár Rachel Shenton a Chris Overton přivezl dojemný kraťas Tiché dítě

Potkali a zamilovali se do sebe na natáčení britské soap opery *Hollyoaks*, kde ona hrála rádobymodelku a on bojovníka v kleci. Nejvíc je ale proslavilo, když převzali Oscara za krátký snímek *Tiché dítě* o pětileté neslyšící Libby, jejíž izolaci prolomí až empatická sociální pracovnice. **Rachel Shenton** (30) převratný snímek o málo pochopené komunitě, jíž se už patnáct let věnuje, napsala a zahrála si v něm i hlavní dospělou roli. Herec **Chris Overton** (29) ho natočil. Ve Varech o něm oba diskutovali.

Iva Přivřelová

Jak těžké bylo najít malou Maisie Sly, která hraje hlavní dětskou postavu Libby?
Rachel: Dost – pětiletá holčička, zcela neslyšící, herecký talent... Hledali jsme po celé Británii, hlavně přes sociální síť. Viděli jsme přes sto dětí, s různou mírou postižení sluchu. A pak na casting nakráčela Maisie – a úplně nás dostala.

Ve filmu se občas na svět díváte z její perspektivy – a v tu chvíli je v něm naprosté ticho. Bylo těžké zajistit, aby nebyl přeslazený?
Chris: Ne, prostě jsme říkali pravdu. Takhle to zkrátka je a my jsme chtěli ukázat realitu z hlediska neslyšícího dítěte. To je myslím na filmu to nové: pokusit se slyšící lidi navléknout do kůže těch neslyšících. Jenom tak si uděláte obrázek o tom, jaké to je, být hluchý – být na krátkou chvíli.

Předpokládám, že jste nechtěli, aby rodiče hlavní hrdinky působili příliš negativně.
Rachel: Přesně tak. Oni nejsou zlí – snaží se ze všech sil. Pro rodiče s neslyšícím dítětem neexistuje manuál, jak na to, nemáte na koho se obrátit, nikdo neví, jak přesně pomoci. A o tom ten film je.
Chris: Libbyina maminka má další dvě děti, spoustu práce a neví, co si

počít. Taký se bojí. Spousta rodičů neslyšících dětí se obává, že jejich dítě nebude nikdy mluvit, a přitom za tím strachem stojí jen nedostatek informací.

Víte přesně, co by se pro lepší vzdělávání neslyšících mělo udělat?
Rachel: Samozřejmě tu existují odborníci, ale je jasné, že by se znaková řeč měla dostat do škol, aby pomohla vymýtit sociální izolaci neslyšících dětí. Děti jsou jako houby a rychle se učí.
Chris: Nejlepší čas na učení jakéhokoli jazyka je zhruba do tří let věku dítěte, takže začít se znakovou řečí ve škole co nejdříve je ideální možnost.

Váš film se promítá v rámci sekce Lidé odvedle. Znáte i další filmy z této sekce, chystáte se na nějaký?
Rachel: Těšíme se, až uvidíme *Tiché místo*.

Chris: A taky ukrajinský *Kmen*, úplně němý film. Letošní filmový rok byl pro hluchotu a neslyšící příznivý: *Baby Driver* měl neslyšící postavu, znaková řeč se objevila ve *Tváři vody*...

Je skvělé, že i krátký film může mít tak velký dopad.
Chris: Ano, krátké snímky obvykle uniknou větší pozornosti, ostatně stej-

ně jako hluchota. Řada lidí nechápe, co krátký film je, moc se o nich neví. Takže jsme hrdí, že jsme dosáhli té nejvyšší, oscarové mety. Film je pro naše téma skvělá platforma.

Promítá se váš film ve školách?
Rachel: Už byl k vidění ve více než 250 školách nejen v Británii, ale po celém světě. V Americe se na něj může podívat každý, kdo má průkazku do knihovny. V kinech na Novém Zélandu se promítal zdarma, taky jej v hlavním vysílacím čase odvysílala BBC, což u krátkých filmů nebývá obvyklé.

Dělali jste na školách i besedy?
Rachel: Celou řadu. Besedy s dětmi jsou nejlepší – jsou čisté a bezprostřední. Děti říkají, co si myslí.
Chris: Mají spoustu otázek. Diví se, že Libby neslyší. A je jim jí líto.
Rachel: Ptají se, co můžou udělat pro to, aby měla lepší život. Jak se můžou naučit znakovou řeč. Často je to poprvé, co se s něčím takovým setkávají. Ptají se, proč jsou ti rodiče tak zlí a proč je Libby sama.

Film končí titulky uvádějícími, že podmínky pro neslyšící děti ve školách nejsou dobré, jmenovitě v Británii. Změnilo se po Oscarech něco?
Rachel: Britský ministr školství poprvé v historii změnil názor na střední školské zkoušky ve znakové řeči a konečně tvrdí, že je otevřený spolupráci s vládní agenturou, alespoň co se týče příprav osnov. To je obrovský krok vpřed a jsem hrdá, že jsem toho součástí. Debata o neslyšících je teď určitě hlasitější.

Krátký film z Británie získal Oscara už podruhé za poslední tři roky. Máte u vás nějakou podporu z grantů?
Chris: Do světa financování se podle mě těžko dostává, takže jsme udělali

crowdfundingovou kampaň. A neměli bychom.
Rachel: Lepší je pracovat nezávisle. Nad vším jsme měli naprostou tvůrčí kontrolu, to byla pecka. Potřebovali jsme zaručit, že ten příběh vyprávíme pravdivě, vždyť to byla moje srdeční záležitost. Osobně si myslím, že v televizi a ve filmu jsou lidé s postiženími zastoupení jen málo, a tak se často děje to, že neslyšící postavu hraje slyšící herec, což je šílené. Pro nás bylo klíčové obsadit do role Libby právě neslyšící Maisie – a ona odvedla hvězdnou práci.

Vycházela jste při psaní scénáře z vlastní zkušenosti?
Rachel: Téměř. Můj otec následkem chemoterapie dva roky před smrtí ohluchl, takže jsem to, jaký dopad má naprostá hluchota na rodinu, měla z první ruky. Z této zkušenosti vyšel impuls zapojit se do komunity neslyšících. Od té doby, už téměř patnáct let, se snažím zvyšovat povědomí o ní – a to mě nejspíš před dvěma lety i přimělo k tomu, abych usedla k psaní.

I když se osvětou zabýváte tak dlouho, vypadá to, že právě film pomohl nejvíc.
Rachel: Máte pravdu. Dělali jsme politické kampaně, lobbujeme v parlamentu, organizovali všelijaké petice... Nic nezískalo takovou pozornost jako *Tiché dítě*. Když chcete něco sdělit, film je nejsilnější médium.

Plánujete Tiché dítě prodloužit na celovečerní film?
Chris: Ano, Rachel právě píše scénář, takže jsme teprve v rané fázi. Ale už máme publikum, protože lidé se pořád ptají, co bude s Libby dál.

Obsadíte do její role opět Maisie?
Rachel: Ano, pokud bude chtít. Právě teď se chce stát bubenicí. ●

Aktuálně

Tim Robbins jako zpěvák!

Hlavní hvězda letošního festivalu **Tim Robbins** se **dnes večer od 21.00** divákům představí i s kytarou kolem krku a za mikrofonem. V **Městském divadle** bude mít totiž koncert jeho kapela **Tim Robbins and The Rogues Gallery Band**. A sám oscarový herec se prý ukrutně těší. Ale rychle, na hlavní festivalové pokladně je k dispozici už jen pár posledních lístků (v ceně 190 korun).

KVIFF Talks

Odvážní a radikální

Potkejte se s tvůrcem svého oblíbeného filmu na svém oblíbeném festivalu! Série KVIFF Talks vám dnes nabízí hned dvě možnosti. **Od 13.00** dávají v **Kongresovém sále** vítězný film letošního Berlinale *Touch Me Not* (budete potřebovat vstupenku) a hned po něm můžete svými otázkami na tělo (v angličtině) zavalit rumunskou režisérku **Adinu Pintilie**. **Od 17.30 v Kinosálu A** zdarma zhlédnete dokument *Bufo Alvarius – The Underground Secret* o nejsilnějším přírodním psychedeliku, abyste se posléze mohli zúčastnit diskuse (v češtině) s režisérem **Filipem Zárubou** a dalšími hosty. Zítra vás pak čeká pokračování cyklu nejprve v podobě setkání s oscarovým režisérem Barrym Levinsonem – od 13.30 v Kongresovém sále. A poté od 16.00 v Městském divadle s Jaromírem Hanzlíkem (nejdřív na plátně a poté osobně). **zbn**

Programové změny

Dnes ve 22.00 si v Národním domě nově zajděte na *Lechtání* režiséry Andréy Bescond.

Hlavní soutěž

Skokan Denis (Denis Vlasenko) si tělo tužil už v dětském domově

Superhrdina, co skáče autům do cesty

Ivan I. Tverdovskij se vrací do Varů, ženu s ocasem vystřídal skokan

Jako Batman. Jako Superman. Jako Spider-Man. Tedy skoro. Hrdina ruského zástupce v hlavní soutěži MFF Karlovy Vary, filmu **Ivana I. Tverdovského** *Skokan*, se pohybuje v podobně nadreálném světě, ale jeho superschopnosti mají přece jen nějaká ta omezení.

Zbyněk Vlasák

Před dvěma lety patřila k nejvíc diskutovaným filmům 51. ročníku karlovarského festivalu ruská *Zoologie*. Její režisér Ivan I. Tverdovskij tehdy přišel s originálním příběhem

o osamělosti, jinakosti a strachu se odlišovat, který v sobě měl jeden dost bizarní fantaskní motiv: Nataše, administrativní pracovníci zoologické zahrady, totiž hned na začátku snímku narostl ocas.

Letos se Tverdovskij do Varů

vrací se svou novinkou *Skokan*. A znovu si hraje s realističností vyprávění, znovu ohledává obecnější témata, aniž by ale rezignoval na kritický osten namířený směrem k hodnotám a způsobům fungování současné ruské společnosti.

Dítě z babyboxu

Denis je dobře rostlý hoch, který od narození žije v dětském domově, kam ho už jako novorozence odložila z rodinných, a hlavně finančních důvodů jeho matka Oksana. Ta se však, zdá se, již postavila na vlastní nohy, má byt, auto, zajištěnou existenci, a tak by si ráda vzala Denise k sobě. Úřad se ale postaví proti s poněkud konzervativní námitkou, že Oksana nemá manžela ani partnera. Denis toho ovšem nedbá a s Oksanou z dětského domova utečou.

Foto: KVIF

Vypadá to jako začátek dojemného filmu o sblížení dlouho odloučených jedinců. Jenže to by nebyl Tverdovskij.

Oksana je totiž zapletena spolu s místní soudkyní, prokurátorem, advokátkou, policistou a lékařkou do sériových podvodů. Princip si vymysleli jednoduchý. Nejprve si vyhlédnou nějakého místního podnikatele, na němž se chtějí obohatit, a pak mu pošlou před auto „skokana“. Podnikatel neubrzdí, skončí ve vazbě a následně je na základě různých předem naučených křivých svědectví poslán touhle povedenou justiční partičkou za mříže.

No a „skokana“ se Oksana rozhodne udělat i z Denise, který pro to má navíc zvláštní talent, skoro až superschopnost. Jeho návrat k matce je tak dost drazé vykoupení.

V mytickém světě

„Své postavy jsem umístil do takřka mytického světa,“ říká Tverdovskij. „Je to celé trochu mýtus, jako komiks, který realitu připomíná, ale o něco ji rozšiřuje. Denis se vlastně pohybuje v podobném světě

jako Batman, Superman nebo Spider-Man.“

Tverdovskij tímto příběhem nemluví jen o možných mafiánských tendencích v rámci každodennosti ruské spravedlnosti, jak by se nabízelo – zdůrazňuje i něco obecnějšího: to, jak je Denis bezmocný vůči sociální realitě, která ho obklopuje a která mu nezdravě – doslova – zasahuje do života. Zároveň je snímek svěží a přístupný, žádá sociální depka.

„Chtěl jsem oslovit generaci, která vyrůstala v politické realitě Putinova Ruska. Těm lidem je dnes osmnáct a nikdy nezažili jiného lídra. Zajímalo mě, jak vidí prostor a čas, ve kterém žijí. Ale cílím samozřejmě i na starší publikum,“ říká Tverdovskij.

Jeho *Skokan* má dnes odpoledne na karlovarském festivalu mezinárodní premiéru. ●

Skokan

4. 7. | 17.00 Velký sál

5. 7. | 10.00 Pupp

7. 7. | 9.00 Kino Drahomíra

Foto: archiv Ivana I. Tverdovského

Tverdovskij získal naposledy ve Varech zvláštní cenu poroty za Zoologii

Foto: KVIF

Na brazilskou dovolenou se můžete vydat ve snímku argentinské režisérky **Any Katz** *Cesta do Florianópolisu*. Chytíte u něj trochu bronz, zmocní se vás lehce melancholická nálada – a určitě budete spokojeni.

Zbyněk Vlasák

Rodinná dovolená. Lucrecia a Pedro, argentinský pár, za sebou mají dlouhá léta společného manželství, ale v posledních měsících už žijí odděleně. Přesto naloží do svého rozhrkaného renaultu dvě dospívající děti, Juliana a Florencii, a vydávají se do brazilského letoviska Florianópolis užít si společný prázdninový pobyt.

Přestože už mají oba hlavní hrdinové své životy a své zájmy, včetně těch milostných, stále je poji rutina dlouholetého svazku, a kdykoliv se ocitnou na „výpravě“ mimo ni, jsou podobně nejistí, jako když byli ve věku svých dětí. Musí se rozpomínat na hloubku vlastních citů, na to, jaké to je, se zamilovat i se v někom, kým jsme okouzlení, zklamat. A také čelí vlastnímu stárnutí a tomu, že některé věci už nedoženou. Přičemž to celé plyne v poklidné a trochu melancholické atmosféře, v rytmu houpajících se vln dorážejících na písčité brazilské pláže.

Obě děti samozřejmě zrovna nevynikají empatií ke svým rodičům, naopak využívají první příležitosti k emancipaci. Pro ně je ještě pořád všechno nové.

Mimo domov

Právě přemístění ústřední dvojice mimo domov, do cizí země,

kde se sice mluví podobným, ale přece jen jiným jazykem, pomáhá už zkušené argentinské režisérce Aně Katz ji k sobě i přes zmíněné odloučení zase přiblížit – a zároveň zvýrazňuje onu nejistotu z poznávání nových situací a nového životního nastavení.

„Přinejmenším nějakou dobu jsem ráda jezdila na dovolenou,“ říká sama režisérka. „Změna jazyka, vlažné moře, fráze, které se vznašejí ve vzduchu, hudba v ulicích, setkání s jiným světem... Naše osobnost se najednou změní. Jako kdybychom si oblékli vypůjčený kostým a vrátili ho až na konci dovolené. Je to jako léčebná plavba, která nás nese k našim přáním. Jako sen.“

Dech života a objevování nových věcí

Celý film vás nutí do nenásilného, milého úsměvu. Ten je ještě o něco zaručenější, pokud patříte k cestovatelům, kteří jen nevybírají z nabídek cestovních kanceláří a netráví pak dovolené v aseptických hotelových resortech. Lucrecia a Pedro samozřejmě nejsou žádní dobrodruzi a jejich pobyt je takzvaně váleci, ale už úvodní pasáž filmu, vedoucí až k pronájmu domku kousek od pláže, je... prostě úsměvná.

„Cesta do Florianópolisu se

zabývá tématy, jako jsou konvence a touha,“ říká Ana Katz. „Ale určitě se nesnaží přijít s nějakými jednoznačnými závěry. Snažila jsem se zůstat v mlze možných odpovědí, aby byl z filmu cítit dech života, objevování nových věcí.“

Cesta do Florianópolisu má dnes tady na západě Čech světovou premiéru. ●

Cesta do Florianópolisu

4. 7. | 20.00 Velký sál

5. 7. | 13.00 Pupp

7. 7. | 11.30 Kino Drahomíra

Foto: archiv Any Katz

Argentinská režisérka Ana Katz

Jiná země nabízí rodině z Cesty do Florianópolisu spoustu impulzů k novým začátkům

Dovolená bez anděla

Jak to vypadá, když se rozpadlá argentinská rodina vydá na brazilskou pláž?

Osobnost dne

Nejen film a divadlo definují Terezu Hofovou. Jako vášnivá čtenářka čtyři roky pracovala v knihkupectví, baví ji také jazyky. Domluví se i islandsky.

Jaké to asi je, mít tu svůj film?

Herečka **Tereza Hofová** (38) si v soutěžním *Domestikovi* osahala obsese a temnotu, které ji odjakživa přitahovaly. Absolventka DAMU, známá ze seriálů *České století*, *Mamon* a filmu ... a bude hůř, mluví o své několikaměsíční izolaci na Islandu, instagramovém turismu i práci za barem. A to přímo legendárním.

Jan Škoda

Říkala jste, že se snažíte na nikom nelpět a nic nechťít. Šarlota v Domestikovi si zoufale přeje otěhotnět. Rozuměla jste jí?
Jakmile víc pracuju, dostávám se do neklidu a musím se vyrovnávat se stresem. Přiznám se, že Šarlotin smysl pro ritualizaci, řád a systematicčnost se stal v poslední době významnou součástí i mého života. Jsem extrémně pořádná, protože neustále cestuji – a právě pořádek mi to umožňuje, takže Šarlotě dost rozumím.

Šarlota a její partner Roman se navzájem ničí, a to i fyzicky. Jak intenzivní bylo natáčení?
Ponořila jsem se do toho. Točili jsme dvacet dní na jednom místě bez pauzy, domů jsem se jezdila jen vyšpat. Tyhle typy postav mi vyhovují. Obsese a temnota jsou moje témata, baví mě fyzičnost – možná i proto si mě režisér Adam Sedláček vy-

bral. Takže jsem si *Domestika* pustila k tělu. V Činoherním studiu jsem hrála třeba Marlu Singerovou v *Klubu rváčů* podle Palahniuka, která Šarlotu svou fyzičností v leccems připomíná.

Na divadle jste se ale několikrát věnovala i dílům o vztahu člověka a přírody a o destruktivní touze ji opanovat.
Zájem o přírodu a ekologii je moje téma. Nejsem lhotejná ke světu kolem. Zdá se mi, že všichni teď narážíme do zdi a začínáme si uvědomovat, kam se řítíme. Přestali jsme žít s vizí zodpovědnosti a budoucnosti. Jak jsou všechny věci na jedno použití, i člověk je svým způsobem na jedno použití. Taky Roman v *Domestikovi* pořád jede, ale nikdy nemůže dosáhnout cíle, je lidskou schránkou, která plní pokyny někoho jiného.

Bojujete s tím, abyste se sama nenechala vláčet okolím?

Teď hrozně. Jsem v zajetí jednoho dlouhodobého projektu, z něhož nemůžu smluvně vystoupit. Potřebuju mít pocit svobody, a když jsem někde uvázaná na dlouhou dobu, trpím. Nechci říct, že nejsem pokorná a že nepracuji ráda, ale je to vyčerpávající. Ráda na věcech participuji více než jen jako interpret, v případě hry *Skugga Baldur* ve Studiu Hrdinů jsem třeba našla předlohu, sháněla finance a oslovila další tvůrce. To jsem se jako v klestích necítila.

Adamu Sedláčkovi jste do tvorby Domestika vstupovala?
Ne, Adam mě úplně pohltil. To, že se na festivalu ten film promítá, je zásluha jeho a producenta Kuby Jíry. Myslím, že Adama čeká velká budoucnost, jeho umělecká vize je výjimečná. Když jsem si přečetla scénář, řekla jsem si: To je ono! Nechala jsem se jím vést, k čemuž vlastně naváděla intimita tématu i samotného natáčení. S Jiřím Konvalinkou, jenž hraje Romana, jsme se museli trochu „protrapnit“ prvními dny, protože jsme se neznali.

Byla jste někdy tak izolovaná, jako je Šarlota?
Rok jsem žila sama na Islandu, to byla částečná izolace. Pak jsem tam byla devět měsíců tehotná, to byla pořádná izolace. Svým způsobem jsem ale ráda

sama. Teď jsme s manželem a dcerou víceméně v Čechách – i kvůli lepší bytové situaci. Na Islandu je v současnosti bydlení extrémně finančně náročné.

Pocházíte z Varů. Chodila jste jako malá na festival?
Doma mi visí dvacet akreditací! Když jsem seděla ve Velkém sále, říkala jsem si: Jaké to asi je, uvádět tu svůj film? Dneska večer se tam asi rozbrečím (*rozhovor vznikl před včerejší světovou premiérou*). Jako děti jsme tady lítali po lesích a hráli si v zahrádkách polorozpadlých lázeňských domů. Bylo to boží, divoký dětství. Tohle město bylo úplně jiné, temné. V patnácti jsem začala registrovat, že tady funguje festival, a už na něj chodit nepřestala.

Jaký mají lidé z Varů k festivalu vztah? Nevnímají ho jako invazi?
Nemyslím si. Ti, které znám, to tak nikdy nevnímali. Spíše byli rádi, že se tady něco děje. A že sem zamíří i někdo jiný než ruští turisté.

Kolik klišé o Islandu jste už zbořila?
Hodně. Island má luxusní PR ekozemě, kde všichni žijí v souladu s přírodou, mají na sobě pletené svetry a vypadají jako Björk. To ale není pravda. Teď si Island svoji výjimečnost destruuje instagramovým turismem. To je podle mě velký ekologický problém, který máže minority a borti kultury. Už se totiž necestuje za poznáním, ale za konzumem. Přijedu, vyfotím se, dobře se najím a odjedu. Ne skutečně se vším plýtvá.

Na Islandu jste pracovala za barem. Dostala jste se díky tomu blíž k místním?
Určitě, pracovala jsem v legendárním reykjavickém baru Kaffibarinn, kde jsem se seznámila s lidmi, jako je třeba Ben Frost. Vždycky tam všichni byli a teklo tam hodně piva. Dost mi to pomohlo v sociálním kontaktu, a navíc jsem tam poznala svého manžela. Jako každý Islandan i každý cizinec. (*smích*) Islandané jsou také bilingvní, třeba se dokážou bavit celý večer v angličtině.

Přišla na pivo Björk?
Björk jsem jednou v bazénu půjčovala mýdlo. Když se totiž jdete na Islandu koupat, musíte se omýt bez plavek mýdlem, voda v bazénech není chlorovaná. Je to taková tradiční přehlídka nahých těl. Nejsou tam závěsy a všichni se tam před sebou mydlí. To je na samostatný dokument. ●

V dramatu Domestik hraje Hofová ženu, již partner přinutí spát ve speciálním kyslíkovém stanu

Srdce ve Varech

Muzeum je film o váhání a bezradnosti

Magický exponát Muzeum

Ačkoliv letošní soutěži Berlinale chyběl okázalý vrchol, ve výběru se našlo pár nenápadných klenotů, které místo excesů vsadily na inteligentní strukturu a originální žánrový mix. Kdybych měl k něčemu přirovnat zážitek z filmu Alonsa Ruizpalacios, sáhl bych po *Loganových partácích* Stevena Soderbergha. I mexický filmař si zvolil atraktivní půdorys heistu (filmu o loupeži), aby vyprávěl o něčem mnohem niternějším – identitě, sociálním postavení, hlavní postavě, která touží uniknout skličující všednosti. Inspirací pro film se stala skutečná událost, loupež vzácných indiánských artefaktů v Národním antropologickém muzeu, k níž došlo na Štědrý večer v roce 1985 v Mexico City. Z ní Ruizpalacios sochá netuctový a těžko zařaditelný tvar, který si pohrává s prvky magického realismu, retro thrilleru i bizarní komedie. *Muzeum* je případ filmu, pro který se hodí slovo unikavý. Podkopává divácká očekávání, mate zdánlivou kakofonií tónů, volností struktury, délkou jednotlivých scén.

Zásadních témat se dotýká mimo-dě. Podobně se chová ke vzrušení. Loupež samotná je sice ličena v až pedantickém detailu, ale postrádá klasické žánrové háčky i zvraty. *Muzeum* je film o váhání a bezradnosti. I když loupež artefaktů nevyčísitelné hodnoty může zavá-nět romantickým gestem, pro hlavní postavu Juana Nuñeze je spíš synonymbem zoufalé snahy uniknout banalitě. Juan je nevelkého vzrůstu, žije s otravnou rodinou a netuší, kým chce být. Tuhle Rubikovu kostku existence řeší herec Gael García Bernal s bravurou, která jeho výkon povyšuje mezi ty nejlepší v kariéře. Podobně jako celý film má i jeho hrdina těžko proniknutelnou tvář, zamlžené motivace a sklon kráčet k výsledkům nepředvídatelnými cestami. Na festivalovém okruhu jsou v módě nejružnější výstřední žánrové spletence. Když se nepotkají ambice a schopnosti tvůrců, může to dopadnout čistokrevnou zpo-tvořeninou, v jakou se zvrhl třeba antiwestern *Dáma*, soupevník *Muzea* z berlínského soutěže. Alonso Ruizpalacios naopak trefuje hranu vážnosti a ironie dokonale. V jedné z mála akčních scén, při pěstní rvačce v klubu, začne používat zvukové efekty jako z filmů s Budem Spencerem, amatérské svícení a diletantskou choreografii. Přesně v té chvíli se dostaví pocit, že má tenhle magicky měňavý tvar dokonale pod kontrolou.

Vít Schmarc
literární historik a filmový kritik

známkování: 1 výborný / excellent

2 dobrý / good

3 průměrný / average

4 slabý / weak

PRÁVO

průběžné hodnocení

1	Profile / Profil	1,09
2	Den Skyldige / Tísňové volání	1,21
3	Strangers on a Train / Cizinci ve vlaku	1,21
4	King Skate / King Skate	1,24
5	BlacKkKlansman / BlacKkKlansman	1,33
6	Geula / Geula	1,34
7	Chrustal / Křišťálová labuť	1,4
8	Girl / Dívka	1,41
9	Lucky / Lucky	1,42
10	Leťat žuravli / Jeřábi táhnou	1,42

Horizonty

Paolo (vlevo) a Vittorio Tavianovi společně vytvořili přes dvacet filmů, *Soukromá záležitost* bude navždy poslední – starší Vittorio letos v dubnu zemřel

Eva Zaoralová

O dva roky starší Vittorio Taviani letos v dubnu zemřel. Po dlouhé nemoci, ve věku 88 let. Ale ještě se na dálku stačil podílet na posledním společném díle obou bratrů, které nazvali *Soukromá záležitost* (*Una questione privata*, 2017), podle povídky, jež je inspirovala.

Hned od prvních záběrů, které zasazují příběh do pahorkatiny, kde se odehrávají boje partyzánských jednotek s posledními projevy fašistické moci, ale částečně je halí mlha, je patrné, že realistickou stránkou vyprávění se budou prolínat nadreálné ponory do myslí ústřední postavy. Osobní příběh se tu střetává s historií Itálie. Partyzány Miltona a Giorgia pojilo před válkou přátelství a city ke stejné ženě. Miltonovi se nepřestávají vybavovat vzpomínky na Fulvii a návštěvy v domě, kam za ní chodili. Teď je ale dům uprostřed lesní paseky prázdný, Giorgia zajala fašistická hlídka a při svém pátrání po něm, jímž je pověřen, není

Milton s to potlačit podezření, že Giorgio u Fulvie uspěl lépe než on sám.

Svár jeho vědomí povinnosti a odpovědnosti s niternými pocity osobního zklamání i návraty do minulých dob vystihuje kameraman Simone Zampagni (s tvůrci už spolupracoval na filmech *Caesar musí zemřít* a *Úžasný Boccaccio*) barvami pečlivě komponovaných obrazů – převládají v nich odstíny modře a zeleně, ale současně vše zahluje mlha, odpovídající Miltonovu citovému naladění. Jeho představitel, velice populární Luca Marinelli, pod vedením Paola Tavianiho, který film fyzicky natáčel, ale pracoval v naprosté souhře se vzdáleným Vittorioem, našel pro svou postavu správnou polohu výrazu a gest – stejně jako Lorenzo Richelmy a Valentina Bellé (hrála i v předchozím díle Tavianiových *Úžasný Boccaccio*) v rolích Giorgia a Fulvie.

Třežba ze kariéry Paola a Vittoria Tavianiových lze najít i tituly méně významné než ty, za něž dostali řadu italských

i mezinárodních ocenění, *Soukromá záležitost* harmonicky navazuje na díla, která dvojici proslavila. Pozoruhodné jsou také okolnosti, jež bratry přiměly zvolit si za předlohu povídku, která vyšla teprve po smrti jejího autora. Oba to napadlo, když každý zvlášť poslouchali předčítání *Soukromé záležitosti* v rozhlase v podání Omera Antonuttiho, a oba mu nezávisle na sobě gratulovali k jejímu přednesu: „Chtěli jsme již dříve zfilmovat některé dílo Beppeho Fenoglia, ale práva nebyla volná,“ svěřil se Vittorio ještě před premiérou filmu *Soukromá záležitost* v Římě v listopadu 2017.

Vittoria a Paola Tavianiovy pojil takřka iracionální bratrský vztah. Podobný mají mezi sebou i jiné dvojice tvůrců, ale v historii italské kinematografie je zcela ojedinělý. ●

Soukromá záležitost

7.7. | 11.30 Kongresový sál

Souznění italských bratrů

Umělecká poradkyně festivalu Eva Zaoralová představuje poslední film světoznámé dvojice tvůrců, bratrů Tavianiových

Jejich jména jsou spojena s historií velkého období italského filmu už od začátku 60. let, ale do mezinárodního povědomí vstoupili **Vittorio a Paolo Tavianiovi** především filmem *Padre padrone*, za nějž si z Cannes 1977 odvezli Zlatou palmu. Slavná jsou i další mistrovská díla, která nesou jejich podpis – *Noc sv. Vavřince* (1982) nebo *Kaos* (1984). Světovou pozornost znovu získali filmem *Caesar musí zemřít*, vyznamenaným Zlatým medvědem na Berlinale 2012, a nedlouho poté taky osobitým pojetím středověkých povídek *Úžasný Boccaccio* (2015).

Italští partyzáni Milton a Giorgio (Luca Marinelli, Lorenzo Richelmy) bojují v *Soukromé záležitosti* s německými vojáky a o krásnou Fulvii (Valentina Bellé)

Filmová nadace

Podpoření scenáristé (zleva): Eugen Liška, Vojtěch Strakatý, Klára Vlasáková, Kristína Májová. A producentka Karla Stojáková, zastupující Terezu Brdečkovou.

Hvězdné filmy zítřka

Filmová nadace včera vyhlásila pěti dosud nerealizovaných scénářů, jejichž cestu na plátno se rozhodla podpořit. Peníze rozdala potřinácté, ale poprvé ve dvou kategoriích. K té hlavní přibyla ještě nová, nazvaná Hvězda zítřka. Nejvyšší částkou (220 tisíce korun) nadace ocenila scénář Eugena Lišky *Rok vdovy*.

Výběr pěti scénářů byl na porotě, kterou ve Varech zastupovali producent a pedagog Ivo Mathé a spisovatelka a scenáristka Petra Soukupová.

„Mezi 114 přihlášenými scénáři od 117 autorů byly všechny žánry od historických velkofilmů přes existenciální dramata až po něco jako muzikály,“ prohlásil Mathé. „Například *Rok vdovy* je psychologický příběh o byrokratických absurditách, které číhají na ovdovělou ženu žijící s nedospělou dcerou a tchyní.“

V hlavní kategorii dále porotci, kteří texty hodnotili anonymně, ukázali na scénáře Kristiny Májové (*Bílá velryba*) a Terezy Brdečkové (*Anežka*).

„Větší radost nám ale udělaly ty z nové kategorie Hvězda zítřka,“ podotkl Mathé.

„Byla kvalitnější,“ doplnila ho Soukupová. „Možná proto, že scénáře debutantů do 33 let vznikaly většinou v rámci filmových škol, takže pod dohledem pedagogů, zkušených dramaturgů. Scenáře starších tvůrců naproti tomu dramaturga mít ani nemusely.“

V rámci Hvězdy zítřka uspěli Klára Vlasáková (*Běžná selhání*) a Vojtěch Strakatý (*Věčný klid*).

„V existenciálním dramatu *Běžná selhání* Kláry Vlasákové propojuje tři ženské postavy apokalyptický sen, který banální zápletky přetváří do vyhrocených dramatických situací,“ popsál Mathé scénář drama-

turgyně a publicistky (a bývalé redaktorky Festivalového deníku). „Jsme právě s producentem Markem Novákem ve fázi, kdy hledáme vhodnou režisérskou osobnost,“ podotkla sama Vlasáková. Strakatého *Věčný klid* je pak rodinnou sagou zhuštěnou do jediného dne.

Filmová nadace, za podpory Barrandov Studio, energetické firmy innogy a České televize, v minulosti ocenila řadu snímků, které znáte i z pláten karlovarského festivalu. Za všechny zmiňme loňského vítěze Křišťálového glóbu *Křišťálka* Václava Kadrnky a letos soutěžícího *Domestika* Adama Sedláka. Pomohla ale také diváctějším snímkům jako *Instalatér z Tuchlovic* nebo *Tátova volha*. (red)

Vlasáková byla oceněna za scénář *Běžná selhání*

RENTAL

DSLR

Kamery

Objektivy

Světla

Grip

Biofilms rental je nejdostupnější půjčovna fotografické a filmové techniky určené pro profesionální kameramany, fotografy i DSLR filmaře.

Pro více informací navštivte náš web www.biofilms.cz.

BIOFILMS
Cameras, Lenses, Lighting & Grip Rental

Sedm blízkých setkání

Osobnosti spjaté s festivalem doporučují své milované filmy – zleva: fotograf Tono Stano, grafik Aleš Najbrt, režisér Ivan Zachariáš, moderátor Marek Eben a scénograf Michal Caban

Na co pudou

Zachariáš, Krejčí, Cabani, Aleš Najbrt, Eben, Mattlach a Stano

KVIFF Talks

Nejdivočejší delegace a nabitý Velký sál před premiérou dokumentu King Skate

Každej se vrtí, jak chce

Den po světové premiéře dokumentu *King Skate* se jeho protagonisté sešli znovu. S režisérem **Šimonem Šafránkem** probírali, co pro ně skejty znamenají.

Jan Němec

Na pódiu sedělo sedm skejtářů – včetně Angličana Shanea Rose – a předháněli se v hláskách. „Hezky jsi šprintoval,“ ocenil Petr Pletánek Petra Kottunga, který vyprávěl, jak v 80. letech natáčel kolegy na kameru umístěnou v kočárku, se kterým běžel, co to šlo. „Filmovat prdelky, to je pořád stejný, mě víc zajímalo to dění okolo,“ kontroval Vojta Kotecký. Petr Kottung vysvětlil: „Mně šlo hlavně o to, natočit to pro ty, kteří tam zrovna nebyli. Když jsme se pak potkali, bylo to jako ukazovat si fotky z dovolené.“

Právě díky tomu, že v komunitě se na tehdejší dobu fotilo a natáčelo nevidaně často, mohl Šimon Šafránek *King Skate* napéčovat archivním mate-

riálem. „Tak před čtyřmi roky jsem se dostal ke knížce *Prkýnka na maso jsme uřízli*, kde je plno skvělých příběhů, a začalo mě zajímat, jestli existují taky filmy z té doby. A ony existovaly. Film je pro mě pohyb a skejt je taky pohyb, takže se to postupně začalo nabalovat a skončili jsme tady...“

Československý skejt byl zprvu pozadu, co se týče vybavení a dovedností, ale všechno doháněl nadšením. To ocenil Shane Rose, který sem z Anglie začal jezdit v 80. letech. „A kluci byli úplně na špici, co se paření týče. Nikdy jsem toho nevyplil tolik jako s těmahle chlapama a nejzajímavější bylo, že oni ráno normálně vstali a zase se postavili na prkno.“ Tam, kde chybělo vybavení, nastoupila improvizace. „V Ame-

rice se skákal přes barely, my jsme si tam naskládali spacáky,“ zavzpomínal Ivan Pelikán.

Reč přišla i na to, že skateboarding se má brzo objevit na olympiádě. „Vůbec tam nepatří,“ má jasno Petr Pletánek. „Když chceš na olympiádu, znamená to, že si musíš obliknout ty hadry, máš sponzory – a už seš v pasti.“ Podle Shanea Rose potřebují olympijské hry skateboarding daleko víc než opačně. „Vždycky jsme byli proti establishmentu, proti pravidlům,“ řekl Rose.

Je to tak, skateboardisti odmítali systém – ať už na Západě, nebo na Východě. „Měli na nás oko,“ prohodil Vojta Kotecký na konto Státní bezpečnosti. „Asi tak úplně nevěděli, co si o nás myslí. Rozhodně jsme nebyli ta správná socialistická mládež, ale zase nás nechtěli zašlapat. A možná si taky chtěli zajezdit.“

„No, každej se vrtí, jak chce,“ shrnul to hlavní Míra Bartoš závěrem. ●

Filmy, které je v životě nejzásadněji ovlivnily, letos v sekci Sedm blízkých setkání doporučuje sedmička dlouholetých spolupracovníků festivalu. Návštěvníci se tak můžou těšit třeba na *Marketu Lazarovou* Františka Vlácilu, americké válečné drama *Lovec jelenů* s Robertem De Nirem anebo britský mix hororu, rockové opery a mizanscény v gothic stylu *Billy Kid a kulečnickový upír*.

Jakub Švejkský

Diváci ve Varech se před každým filmem baví krátkými znělkami, ať už v nich Josef Somr zahání šmejdy, nebo Mel Gibson zastrašuje zloděje. Stojí za nimi reklamní režiséři **Ivan Zachariáš** a **Martin Krejčí**. První jmenovaný láká diváky na blízké setkání s *Lovcem jelenů*, pěti Oscary oceněným dílem s Robertem De Nirem v hlavní roli: „Důvod je možná trochu sobecký; nikdy jsem jej neviděl na plátně a rád bych tento zážitek dopřál sobě i ostatním divákům. Snímek mám v paměti díky jeho poetice, díky tomu, jak je postaven příběh, jak sugestivně je v něm zobrazena válka, bezmoc a industriální atmosféra Pensylvánie.“

Druhý z tandemu „znělkářů“, Martin Krejčí, doporučuje *Lawrence z Arábie*, jemuž američtí akademici přisoudili ještě o dvě sošky víc než Zachariášovu tipu. O této britské klasice od Davida Leana měl kdysi jiný slavný režisér Steven Spielberg prohlásit, že právě kvůli ní se stal filmařem. Hlavně kvůli „nevidané promyšlenosti kompozice a obrazu celého filmu, díky epičnosti hraničící s obse-

sí, naprosto strhujícím příběhu, důležitému a nadčasovému tématu“.

I univerzální divadelní tvůrci **Michal** a **Šimon Cabani**, kteří rok co rok vymýšlejí slavnostní zahájení a zakončení festivalu, zůstávají na Britských ostrovech. Tam vznikla za vlády železné premiérky Margaret Thatcher bizarnost s názvem *Billy Kid a kulečnickový upír*. Kombinuje v sobě mnohé – namátkou rockovou operu a horor. Bratři o ní říkají: „*Billy Kid* nás napadl mezi prvními. Vůbec si ale nepamatujeme obsah, víme jen, že nás svou zvláštností, zcela se vymykající tomu, co bylo tehdy možné u nás vidět, zcela zaujal.“

Je libo finskou road movie nebo americký muzikál?

Na finského tvůrce Akiho Kaurismäkiho si vzpomněl **Aleš Najbrt**, jehož jméno a studio stojí už víc než dvě dekády za logem a hávem festivalu. Skandinávský tvůrce, který byl za jiný film v roce 2003 nominován na Cenu Akademie, tuzemského grafika okouznil svou road movie *Drž si šátek, Tatjano*: „Velká jízda černou volhou plná kafe, vodky, cigaret a rokenrolu.“

Ve Varech se dočkají i milovníci promyšleného humoru Woodyho Allena. Jeho *Hra osudu* ovlivnila moderátora festivalových galavečerů **Marka Ebena**. Ten film s ústředním heslem „Raději bych byl šťastný než dobrý“ přibližuje následovně: „Dnes mám často pocit, že tvůrcům stačí, když je film divný. Nemusí mít zápletku, nemusí mít pointu, hlavně když je dost divný. Tenhle film není divný, tenhle film je prostě dobrý.“

Na slavnostních momentech má zásadní podíl taky střihač medailonků oceněných filmařů **Jan Mattlach**. Festivalové hosty zve na slavný americký muzikál z konce sedmdesátých let *All That Jazz*: „Touha vyprávět příběhy provázela mé mládí. Můj táta byl velký vypravěč a já byl u vytržení, jak ostatní naslouchali. Jiskru do motoru mého směřování přinesl právě tento film, který mě určitě přivedl do střížny.“

O dvanáct let dřív, než vznikl americký muzikál, byla v Československu po dvou letech natáčení představena historická balada *Marketa Lazarová* (1967). Podle kritiků nejlepší film více než stoleté historie české kinematografie je dílem Františka Vlácilu. Toho fotograf **Tono Stano** nazývá bohem políbeným géniem. A chválou nešetří ani u *Markety*: „Film znám už od mládí a skutečně mě ovlivnil a pomohl mi pochopit určité souvislosti. Pokaždé si do něj vlezu a kochám se ve všech jemnostech, krutostech, bahně a hlavně vznešenosti.“

A vy se pokochejte taky – ať už vyberete jakýkoli z nabízených snímků. ●

Slavnostní styl červeného koberce získej ve Varyádě!

70 Shops, 9:00-21:00

Kapitána Jaroše 375/31, Karlovy Vary

www.varyada.cz

f

OCVaryada

5

Na východ od Západu

Matka a dcera a dusno mezi nimi. Alena Mihulová a Jenová Boková mají chvilku.

Mou chvilkou je můj život

Beata Parkanová natočila debut o pasivní agresivitě v jedné dysfunkční rodině

Chvilky **Beaty Parkanové** jsou vedle *Chaty na prodej* Tomáše Pavlíčka druhým českým zástupcem v soutěžní sekci Na východ od Západu. Ale zatímco v *Chatě na prodej* je rodina pohromadě až příliš, ve *Chvilkách* se rozpadla a drží jen na jediné postavě. A na tu je toho trochu moc.

Jan Němec

Chvilky jste natočila už jako krátký studentský film. Znamená to, že s vámi žijí už tak dlouho? Před pěti lety jsem si načrtla *Chvilku* pouze s hlavní postavou a s babičkou a zkusila si ji i natočit. Zajímalo mě, jestli

takový krátký výsek, chvilka, kterou člověk stráví s člověkem, aniž by se cokoli vysvětlovalo, v sobě může nést autenticitu i intenzitu, která je přenositelná na diváka ve filmovém zpracování. A přišlo mi, že ano. Ale celé *Chvilky* jsem tehdy v hlavě rozhodně nenosila ani jsem neměla zformulované jejich hlavní téma. Přicházely postupně a dlouhou dobu to byla spíš intuitivní než intelektuální práce na scénáři.

Hlavní postava Anežka, kterou hraje Jenová Boková, je vlastně citově odpojená. Co vás na ní zajímalo?

Nevím, jestli je Anežka zrovna citově odpojená. Podle mě dění kolem sebe vnímá velmi intenzivně a zapisuje se do ní. Nechce spíš vnímat, co cítí. A já jí rozumím.

Dobře, vnímá, co cítí, ale nedokáže říct, co potřebuje. Považujete to za obvyklou potíž v mezilidských vztazích?

To si netroufám hodnotit. Můžu jenom říct, že pro mě osobně bylo těžké přejít z nastavení „mně je to jedno, v klidu, já to vydržím“ k nastavení „tohle si přeju a tohle mi vadí“. Myslela jsem si, že když se mi ve vztahu něco nelíbí, problém je ve mně a je na mně, abych si ho sama zpracovala.

V jednu chvíli se Anežka ocitne u psycholožky, ale neumí své potíže pojmenovat. Jenže jsou to vůbec její potíže, nebo problémy jejího okolí, které ona jenom svádí jako hromosvod?

Myslím, že jsou to potíže života jako takového, vztahů, které Anežka prožívá, stejně jako každý druhý. Pála bych Anež-

ce, aby si v tu chvíli u psycholožky dovolila být v kontaktu sama se sebou a vyjádřit slovy, pláčem, křikem, jakkoli, jak jí skutečně je. Nemusí nic pojmenovávat, koneckonců ty nejjemnější, a přesto nejpodstatnější „chvilky“ života pojmenujete těžko.

Jenová Boková je ve *Chvilkách* na plátně skoro pořád. Psala jste tu roli přímo pro ni?

Až když jsem scénář dopsala a měla pocit, že jsem s ním pěkně v kontaktu, začala jsem se rozhlížet kolem sebe s přáním, najít pro roli Anežky ženu, herečku, která je autentická, ryzí, intenzivní, která má v sobě poutavé tajemství. Zároveň jsem si přála, aby byla energická, dynamická, bojovná. Věděla jsem, že to bude mít těžké, protože ji jako režisérka velmi utáhnu a ona bude muset stav postavy vyjádřit mnohdy beze slov i bez přehnané emo- cionality v gestech, mimice. Jenová Boková byla jediná volba a myslím, že jsme si

rozuměly od našeho prvního setkání.

Film má trochu nezvyklou strukturu, epizodickou, v souladu s názvem vyprávíte chvilku od chvilky. Nelákalo vás více se k postavám vracet, tvořit ty příslovečné ob- louky?

Myslím, že se postavy k sobě svým způsobem vrací, už jen tím, že jsou rodina a navzájem se na sebe Anežky vyptávají. V zásadě se domnívám, že člověk nikdy neví, co, kdy, jak a proč bylo. Takže scénaristická racionální kauzalita mě málokdy láká. Myslím, že člověk prožívá jen různé intenzivní situace, které, když se za sebe složí, mohou ukázat škálu zbarvení lidského života.

Teprve na konci filmu má Anežka konečně chvilku pro sebe. Co v takových chvilkách děláte vy?

Pokud jsem jen trochu vyspalá a zdravá, v zásadě si přeju mysl- et si, že mou chvilkou pro sebe je můj život. Takže žiju. •

Debutující režisérka Chvilék Beata Parkanová

Přijďte si do Domu České televize na Divadelním náměstí udělat festivalovou fotku s naším instarámečkem a vyhraje!

Jak na to?

Vybranou fotku nahrajte na svůj profil na Instagramu, přidejte krátký vtipný popis a označte **@ceskatelevize** a **#JakoDomavCT**.

Čím originálnější fotka a popis bude, tím je větší šance na výhru. Nezapomeňte, abyste se mohli zapojit do soutěže, je nutné mít nastavený profil jako veřejný, abychom vaši fotku našli.

Každý den vybereme dvě nejlepší fotografie, které odměníme speciálním balíčkem. Vyhodnocení soutěže bude probíhat každý den do 19:00, poté startuje nové kolo. Poslední vyhodnocení proběhne 6.7. Výherce budeme informovat komentářem pod výherní fotografií.

Česká televize
Hlavní mediální partner MFF Karlovy Vary

Festival krátkých filmů Praha uvádí

Tvůrci Bo Haie – producent Jan Syruček (vlevo) a herec Viet Anh Duong

Duchem Češi, tělem Vietnamci

Vietnamci u nás tvoří jednu z nejpočetnějších menšin. Do tehdejšího Československa začali přicházet během 80. let minulého století, dnes tu tak vyrůstá jejich druhá, myšlením spíš už česká generace. Jak se tady cítí, jak je vnímají Češi a jak vnímají sami sebe? Na to, ale nejenom, se snaží najít odpovědi 24minutová docufiction *Bo Hai* režiséra **Dužana Duonga**.

Jakub Švejtkovský

Sedmadvacetiletý režisér Dužan Duong přišel s rodiči do Česka, když mu byly čtyři. O dvaadvacet let později natočil společně se studentem produkce na pražské FAMU Janem Syručkem dokument o druhé generaci Vietnamců, která zde prožila podstatnou část svých životů.

„Film byl natočen spíše pro Čechy, abychom jim přiblížili, jak tady žijeme,“ říká režisérův bratr Viet, taktéž student FAMU, který ve snímku i hraje. Dřív podle něj nebyli jeho spolužáci třeba schopni pochopit, proč nemůže tak často ven – s bratrem totiž museli pomáhat v rodinné večeře. Na tom se ostatně moc nezměnilo – reži-

sér Dužan ve Varech není nejen proto, že natáčí dokument o sokolech (těch Tyršových). „Šel za mě do krámu, abych tady mohl být já,“ přidává druhý hlavní důvod mladší Viet.

Urážky kvůli odlišnému původu, verbální i jiné útoky a v případě Vieta taky výrazný odstup od rodičů. „Všechny ty věci z filmu jsou skutečné,“ popisuje.

„Točilo se i šestnáct hodin denně, skončili jsme třeba o půl šesté ráno a pan Hai – hlavní protagonista a tatínek kluků – hned potom otevřel večerku a jel dál svůj byznys,“ pokračuje Jan Syruček a zmiňuje i rozdílné pracovní nastavení Vietnamců a Čechů: „Domluvili jsme se, že večerku kvůli natáčení na čtyři dny zavřeme, samozřejmě s finanční kompenzací. Hned druhý den ale vidím, že je otevřeno – nějaká paní si kupuje cigarety, překračuje stativy a v obchodě jsou další tři zákazníci... Bylo roztomilé vidět, jak Vietnamci nejsou schopni vydržet volno. Když jsi doma ve večerce, tak proč neprodávat?“ dodává.

Tvůrci film nedávno uvedli na festivalu ve Vietnamu, chystají se i do Ruska. V uplynulém roce navíc snímek získal nominaci na Českého lva v kategorii Nejlepší studentský film a cenu v německé Chotěbuzi. S ní je spojená spolupráce se zahraničním dramaturgem, díky čemuž bude moci vzniknout celovečerní debut. První verzi jeho scénáře navíc podpořil i fond kinematografie. Těšíme se. •

Bo Hai

4. 7. | 14.00 Kinosál B

innogy.cz

innogy

Tátova volha

Čertí brko

Ten, kdo tě miloval

energie českého filmu

koproducent 70 českých filmů
23 let jsme energií MFF Karlovy Vary

Navštivte náš innogy energy point u Mlýnské kolonády!

Dnes od 19:00 hod.
Slam Poetry exhibice.

Partner projektu

Sponzor projektu

kino bez bariér

na 53. Mezinárodním filmovém festivalu Karlovy Vary

29. 6. – 7. 7. 2018

- asistenční servis
- bezplatná doprava po Karlových Varech
- volné vstupenky a jejich rezervace
- informační servis

Centrála projektu v akreditačním centru hotelu Thermal.

www.kinobezbarier.cz

AKCE KINA BEZ BARIÉR – „ŽIJEME POHYBEM. TAK, JAKO VY.“

4. 7. / 15.00 / Mlýnská kolonáda / Zažijte sporty vozíčkářů s vozíčkáři.

Film Servis Festival Karlovy Vary, a.s.

Panská 1, 110 00 Praha 1 / E: kbb@kviff.com / T: 221 411 028 / F: 221 411 033

Den s festivalovými partnery

Advertorial připravil Martin Špaček

V Letním kině, na festivalovém večeru města Karlovy Vary, si můžete užít koncert Ewy Farné a Karlovarského symfonického orchestru pod vedením dirigenta Jana Kučery. Lístky si můžete pořídit na místě, v pobočkách infocentra města Karlovy Vary nebo na webu Vstupenky.karlovyvary.cz.

Město Karlovy Vary si pro návštěvníky MFF KV připravilo hudební program. Pokud si budete chtít odpočinout od filmového maratonu, dnes večer v Letním kině můžete navštívit koncert popové zpěvačky Ewy Farné a Karlovarského symfonického orchestru, který povede dirigent Jan Kučera. Předskakovat jim bude David Stypka & Bandjeez. David Stypka si pak s Ewou Farnou zazpívá píseň *Dobré ráno, milá*, které je autorem.

Ewa Farna na koncertu se symfonickým orchestrem vystoupí s výběrem nejlepších skladeb své 12leté kariéry a k tomu přidá několik velmi oblíbených zahraničních coverů. Diváci se mohou těšit na několik písní v angličtině i jejím rodném jazyce, polštině; kromě orchestru ji bude doprovázet i vlastní kapela.

Aranžmá pro symfonický orchestr se ujal Jan Steinsdörfer, její dlouholetý kolega v kaple, který v současnosti hraje v Chinaski. Koncert v tomto netradičním spojení se symfonickým orchestrem zpěvačka představí podruhé; poprvé takto vystoupila v ostravském

Gongu, který se jí povedlo vyprodat a kde si závěrem vysloužila ovace vestoje. Tehdy ovšem ve spojení s Janáckovou filharmonií Ostrava. Diváci se tak mají na co těšit.

Vstupné činí 250 Kč, pro děti do 15 let 150 Kč. Lístky se prodávají na místě, v pobočkách infocentra města Karlovy Vary nebo na Vstupenky.karlovyvary.cz.

Karlovy Vary a Karlovarský kraj toho ovšem mohou nabídnout mnohem více. Navštívit můžete například podzemí Vřídla, různé galerie, Jan Becher Muzeum, sklárnu Moser a mnoho dalšího. Abyste ušetřili čas i peníze, můžete při svém objevování využít turistické karty Karlovy VARY REGION CARD – díky ní získáte přes 60 volných vstupů a slev a slouží také jako bezplatná jízdenka veřejné dopravy. Navíc k ní obdržíte tištěný průvodce s mapami. Karta je nabízena na 2, 4 nebo 7 dní, a to pro jednotlivce i celé rodiny, a její cena začíná na 650 Kč pro dospělého a 1400 Kč pro rodinu. Více se dozvíte v informačních centrech města Karlovy Vary.

Festivalový večer města Karlovy Vary

Ewa Farna & Karlovarský symfonický orchestr

Stojí za návštěvu

CzechTourism

Navštivte stánek CzechTourism na Divadelním náměstí – připomenout si tam můžete sté výročí vzniku Československé republiky. U této příležitosti si pro vás CzechTourism připravila tematické soutěže o věčné ceny. Můžete si na místě zkusit kvíz nebo se vyfotit u fotostěny. Zastavit se tam můžete kdykoliv mezi 10. a 18. hodinou.

Dermacol

V Dermacol zóně krásy v hotelu Thermal můžete otestovat kosmetické produkty a koupit je se slevou 20 %. Ve čtvrtek ve 21 hodin zajděte na koncert No Name do Becher Zone. Dermacol tam bude míchat speciální drinky, Noblesse pro ni, Men Agent pro něj. V sobotu se můžete nechat nalíčit od ironické youtuberky Sejrošky. Otevřeno od 11 do 21 hodin.

Profimed

Zubní péče SWISSDENT, Marvis nebo třeba opalovací péče, pinzety a kleštičky na řasy značky Tweezer-man včetně odborného poradenství pro náročné hosty najdete v růžovém kontejneru Profimed POP-UP ve Smetanových sadech. Otevřen je návštěvníkům festivalu denně od 10 do 18 hodin. Více na www.profimed.cz a na Instagramu Profimed.cz.

Kino bez bariér

Mlýnská kolonáda dnes mezi třetí a čtvrtou dopolední ožije sportem. Kino bez bariér ve spolupráci se Sportovním klubem vozičkářů tu návštěvníkům nabídne možnost vyzkoušet si třeba jízdu na handbiku nebo střelbu na branku – ovšem ze speciálně upraveného vozíku. Akci moderuje sportovec a dobrodruh na vozíku Vašek Uher.

Vyhrajte kolo

Kromě možnosti vypůjčit si kolo nyní máte šanci i jedno takové vyhrát! Vyfotíte se ve Varech na kolech Specialized nebo s našimi hosteskami a fotku s hashtagem #KVIFF sdílejte na Instagram či Facebook. Nezapomeňte označit stránku Specialized Bicycles. Městským speciálem Specialized budou odměněni dva nejoriginálnější příspěvky.

Becher Zone

Přijďte poznat novou tvář Becherovky do Becher Zone, v srdci festivalu vedle hotelu Thermal. Představí se vám DJs a každý večer také kapela. Dnes se můžete těšit na Cirkus Brothers, zítra na No Name, následně na The Atavists a Balkan Bashavel. Připraveny budou skvělé míchané drinky, jídlo a odněst si můžete i vlastní festivalový klobouk.

Oscarové Tiché dítě

„Řadu let jsem se podílela na kampaních, lobbbovala v parlamentu, podepisovala petice, to všechno. A upřímně musím říci, že nic nemělo tak velký dopad jako tento film,“ uvedla včera při představování oscarového snímku *Tiché dítě* (*The Silent Child*) v hotelu Thermal herečka a autorka scénáře Rachel Shenton. Angažovaný britský snímek emotivním příběhem malé Libby upozorňuje na systémové vyloučení neslyšících dětí.

Snímek se představil v rámci sekce Lidé odvedle, jejímž partnerem je Nadace Sirius. Ta vám letos představuje filmy věnující se sluchovému postižení. Navštívit můžete ještě například oscarový film *Bohem* *zapomenuté děti*, cenami ověřený snímek *Kmen* nebo dokument *Krajina ticha a temnoty*. Navštivte také stan projektu Chodící lidé v ulici T. G. Masaryka – dozvíte se, jak neslyšící vnímá svět. Ať už filmem, nebo návštěvou se vám otevře nový pohled na svět.

Nespresso Talents

Barbora Kočíková se svým snímek *The Fridge* vyhrála lokální kolo soutěže Nespresso Talents, která byla včera vyhlášena v rámci Industry Party. Na druhém a třetím místě skončily Klára Plechsson s *SHE MAKES A DIFFERENCE* a Veronika Kellnerová se snímek *ONE – OFF*. Odměnou pro vítězku bylo 3000 eur, další dvě místa byla oceněna 1000 eury.

Soutěž Nespresso Talents představuje výjimečné začínající filmaře. A unikátní pro ně bylo i zadání – vytvořit příběh na téma „Co dokáže jen ona“ ve vertikálním formátu, typickém pro mobilní telefony. Vítězný snímek vybrala porota, kterou tvořily tři ženy, herečka Zuzana Stivínová, producentka Petra Ondřejková a loňská vítězka celosvětového kola Darja Kashcheeva.

Výběr soutěžních snímků můžete zhlédnout na tabletech v přízemí Nespresso Café. Otevřeno je pro návštěvníky denně od 8 ráno do půlnoci.

5 nej!

Kviffofka

Panický záchvat

Komedie

Lenka Tyrpáková dramaturg

Co si budeme nalhávat, komedie nejsou zrovna žánr, který by byl na mezinárodních filmových festivalech obzvlášť početně zastoupen. Když už se ale v programu vyskytnou, rozhodně stojí za to.

Jako třeba **Panický záchvat**, dynamická polská komedie

o obyčejných lidech v extrémních situacích, která vám zaručeně zrychlí tep.

Chata na prodej vám potvrdí, že každá správná česká rodina má chatu a taky spoustu nevyřešených problémů, které se dají rozebírat i v medvědí převleku.

V novém filmu Bena Tučka **Mars** máte jedinečnou příležitost prožít s herci populárního divadla Vosto5 osmdesát minut na rudé planetě.

Spike Lee se letos v plné síle vrátil do canneské soutěže, a to se snímkem **BlackKkKlansman**,

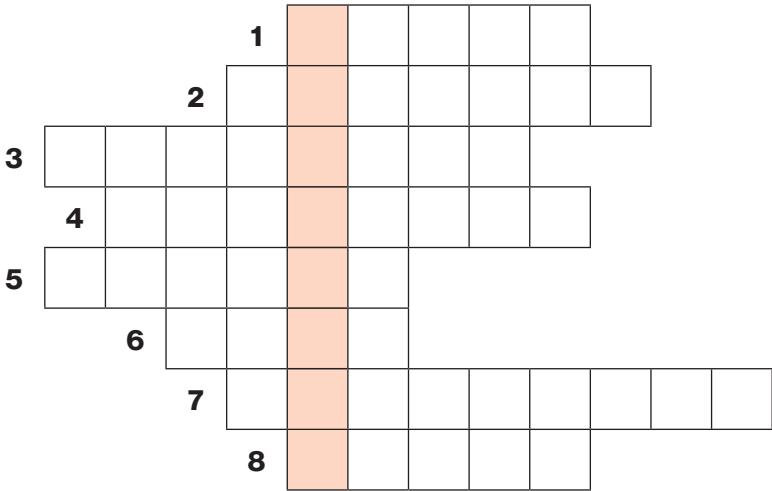
Mars

BlackKkKlansman

který vypráví neuvěřitelný příběh černošského policisty, jemuž se v sedmdesátých letech podařilo infiltrovat KKK-klan.

A režisér Romain Gavras na festivalu osobně uvede gagy nabitou gangsterskou komedii **Svět je tvůj**, v níž se přesvědčíte, že cesta ke splnění vlastního snu – v tomto případě otevření franšízy nanuků – může být pěkně zapeklitá.

- 1. Který grafik vystavuje na KVIFF svou kolekci filmových plakátů (příjmení)?
- 2. Jak se jmenuje herec, který uvede film *Bloudění* (křestní jméno)?
- 3. Jaký nealkoholický nápoj vám načepují ve stanu Lobkowitz?
- 4. Jak se říká období, které zažívaly Karlovy Vary v 18. a 19. století?
- 5. Jak zní křestní jméno zástupce šéfredaktorky Festivalového deníku?
- 6. Na jakou filmovou školu chodil Miloš Forman?
- 7. Šesté telefonní číslo na str. 234 v programové brožuře je do ...?
- 8. Který z bratrů Afflecků účinkuje v nové festivalové znělce?

Kviffofka je nová soutěž, kterou jsme pro vás ve Festivalovém deníku připravili. Zúčastnit se jí je velice jednoduché: stačí zodpovědět všechny uvedené otázky, a odkryt tak tajenku. Celou vyplněnou kviffofku nám přineste ukázat do redakce v prvním patře Thermalu, a to od 11 hodin dopoledne. Pro první tři výherce máme připravené dva lístky na film. Tajenka vám podle režiséra, herce nebo třeba hlavní postavy napoví, na který snímek se můžete těšit.

Oleg Sencov: přidaná projekce

Již 48. den drží ukrajinský režisér Oleg Sencov časově neomezenou hladovku za propuštění ukrajinských vězňů svědomí v Rusku. On sám je odsouzen ke dvaceti letům za „terorismus“. Institut dokumentárního filmu ve spolupráci s producentkou Olgou Žurženko (Cry Cinema)

iniciovaly speciální projekci jeho mezinárodně uznávaného filmu *Gamer*, který uvede Vitalij Manskij.

4. 7. | 14.00 pop-up klub Aeroport

Úsměvy smutných mužů: Běh ze dna láhve

Letošní 53. MFF má své překvapení. Je jím snímek Úsměvy smutných mužů, který dnes odpoledne bude představen novinářům. Večer se jeho tvůrci, herci a generální partner, jímž je energetická společnost Centropol, sejdou s dalšími významnými hosty, aby posvětili cestu novému českému filmu na plátna kin a do srdcí diváků.

Režisér filmu *Úsměvy smutných mužů* Dan Svátek neskrývá nervozitu. Premiéra se blíží, v Praze slavnostně proběhne 12. července, ústecká a zlínská předpremiéra budou o chvíli dříve. „*Skvělý počín, kvalitní film, herci v něm nepřehrávají*,” chválí recenze tento novodobý pohled na překonávání prokletí alkoholu a uklidňují Dana Svátka a jeho tým. Patří do něho hvězdy českého filmu - David Švehlík, Jaroslav Dušek, Ondřej Malý, Simona Babčáková a další herci, díky kterým má snímek skvělé obsazení.

Objeví se v něm také sopranistka Lenka Graf, filmová manželka jednoho ze čtyř hrdinů – charismatického Ivana Fraňka. „*Musím přiznat, že jsem měl z výběru herců velkou radost. Splnil se mi sen*,” říká Dan Svátek.

Splnila si ho i Lenka Graf, manželka majitele energetické společnosti Centropol Aleše Grafa. Ve chvíli, kdy jí Dan Svátek nabídl roli, neváhala. „*Určitě budu vzpomínat na celý ten kolotoč natáčení, na skvělé kolegy, režiséra a štáb. Ocitla jsem se ve filmovém světě a uživala jsem si to*. Věřím, že si film budou užívat i diváci,” říká Lenka Graf. Ráda si vybavuje spolupráci s Ivanem Fraňkem, který je podle scénáře alkoholik a zvrhlý holkař, ale „*vlastně je to profesionál a milý pán*”.

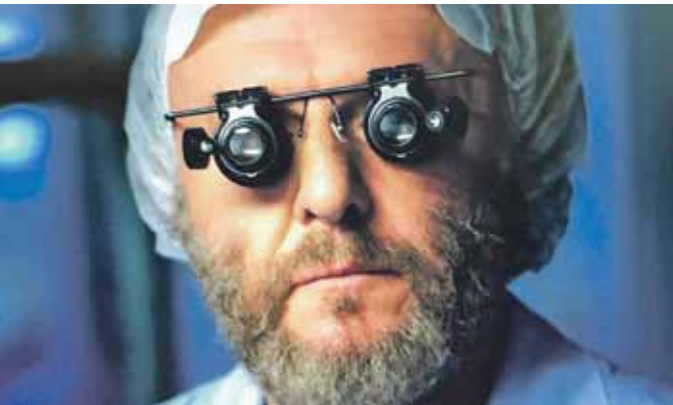
Hvězdné obsazení „alkáčů“ v léčebně.

Společný cíl – ukázat východisko

Úsměvy smutných mužů jsou podle tvůrce příběhu spisovatele Josefa Formánka opojně hořkou komedií. Tak zní i podtitul snímku, vycházejícího ze stejnojmenného knižního Formánkova bestselleru. Popisuje osudy čtyř chlapíků, kteří se potkají v protialkoholní léčebně. Vyvrhelové se tu ocitají takřka jíc na okraji společnosti, ale ani to jim nebrání užívat si života naplno.

Kulisu filmu vytváří i psychiatrická léčebna v Petrohradě, kde se herci stali pacienti a klienty a všichni byli, včetně skutečných pacientů a personálu léčebny, jedna velká parta. Petrohrad to není ruský, nýbrž ústecký. Ostatně region a město Ústí nad Labem významně vstupují do příběhu, hrdinové filmu například absolvují ústecký půlmaraton.

Ze severočeské metropole pochází dokonce autor předlohy Josef Formánek. Centrálu tu má Centropol, významný dodavatel plynu a elektřiny v České republice. A narodili se zde manželé Grafovi, kteří již dlouho propagují město a kraj, pomáhají potřebným, podporují sport a kulturu. „*Jsmé ctitelé Formánkových knih, milujeme dobré filmy a náš kraj. Nabídnout pomoc filmu, kte-*

Jaroslav Dušek ztvárňuje geniálního matematika.

Generálním partnerem filmu je Centropol, významný dodavatel elektřiny a plynu v ČR.

rý vznikl na motivy jeho románu, bylo pro nás jasnou výzvou,” vysvětluje Aleš Graf, proč se Centropol stal generálním partnerem filmu.

„*Děj filmu řeší mezní životní situace, sport je tu s uměleckou licencí vnímán jako nástroj k hledání duševní rovnováhy - to je něco, s čím se plně identifikujeme*,” říká Aleš Graf.

A Dan Svátek dodává: „*Ono si to prostě ve všem sedlo. Zjistili jsme, že máme podobné vnímání světa, obdobné názory a cíle. O to byla spolupráce snazší a plodnější*.” Zvláště když všichni chtěli lidem sdělit, že slabost se dá překonat a závislost na alkoholu se dá nahradit třeba závislostí na sportu, běhu, maratonu.

Lenka Graf se svým manželem a majitelem energetické společnosti Centropol Alešem milují tvorbu Jaroslava Formánka, tvůrce předlohy filmu.

Cena za umělecký přínos české kinematografii

Hlavní postava mladíka v *Bloudění* byla druhou filmovou rolí Jaromíra Hanzlíka. Na snímku s Janem Kačerem.

Bloudění

Doklad zázračného hereckého talentu Jaromíra Hanzlíka, ale taky něco jako splátka dluhu **Antonínu Mášovi**, pozapomenutému hlavnímu autorovi snímku. Tak o uvedení filmu *Bloudění* na MFF KV hovoří umělecká poradkyně festivalu – a autorka článku – Eva Zaoralová.

Antonín Máša (1935–2001) byl autorem scénáře k filmu *Každý den odvahu* (1964), Jan Čuřík se na prvním celovečerním snímku Evalda Schorma podílel

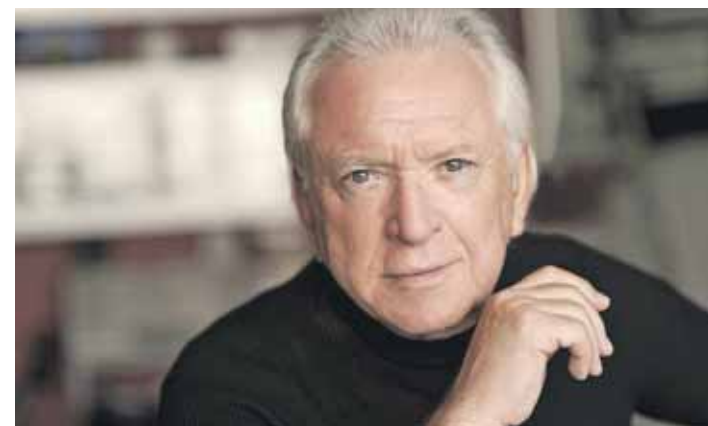
jako kameraman – a už tehdy měl v tomto oboru na kontě řadu úspěchů. Jejich společný režijní debut *Bloudění* (1965) se ale nedočkal valného uznání:

Jan Čuřík se vrátil ke kameře, o Antonínu Mášovi se jako o jednom z tvůrců československé nové vlny začalo mluvit teprve po filmu *Hotel pro ci-*

zince (1966), estetikou značně odlišném. Navíc zůstával spíš na jejím okraji (i když natočil ještě třetí novovlnný snímek, *Ohlédnutí*, 1968) a pak, za normalizace, sdílel profesní osud Evalda Schorma, svého kamaráda Pavla Juráčka a dalších reprezentantů nové vlny.

Když jsem před časem po několika desetiletích viděla *Bloudění* znovu, zdálo se mi, že stojí za to představit je divákům nejen coby jeden z prvních dokladů zázračného hereckého talentu Jaromíra Hanzlíka, ale v jistém smyslu snad i jako jistý dluh festivalu vůči Antonínu Mášovi. Jako novinářka jsem byla v roce 1990 přítomna na prvním svobodném MFF Karlovy Vary – a pamatuji si na hořké zklamání, které Antonín Máša neskrýval, když jeho poslední film *Byli jsme to my?* (1990) sice dostal Cenu poroty, ale ve všeobecném opojení u diváků i kritiků zcela propadl. Přitom byl inspirován Mášovou hrou *Noční zkouška*, na jejíž představení v Laterně magie v režii Evalda Schorma bylo počátkem 80. let takřka nemožné sehnat lístky. Brzy potom režisér, nepodléhající „sametové euforii“, přestal hájit své pojetí angažovanosti filmového umění a stáhl se z aktivní filmařiny. Rehabilitace vlastního významu v dějinách české kinematografie v dokumentárním cyklu *Zlatá sedesátá* (2009) se už nedočkal a jeho úmrtí zaznamenal v roce 2001 snad jenom časopis Reflex článkem Stanislavy Prádné, výstižně hodnotícím Mášovy kvality a zápory.

Vklad Jana Čuříka do filmu *Bloudění* nebyl jen kameramanský, podílel se i na obsazení či režijních nápadech, i tak jde

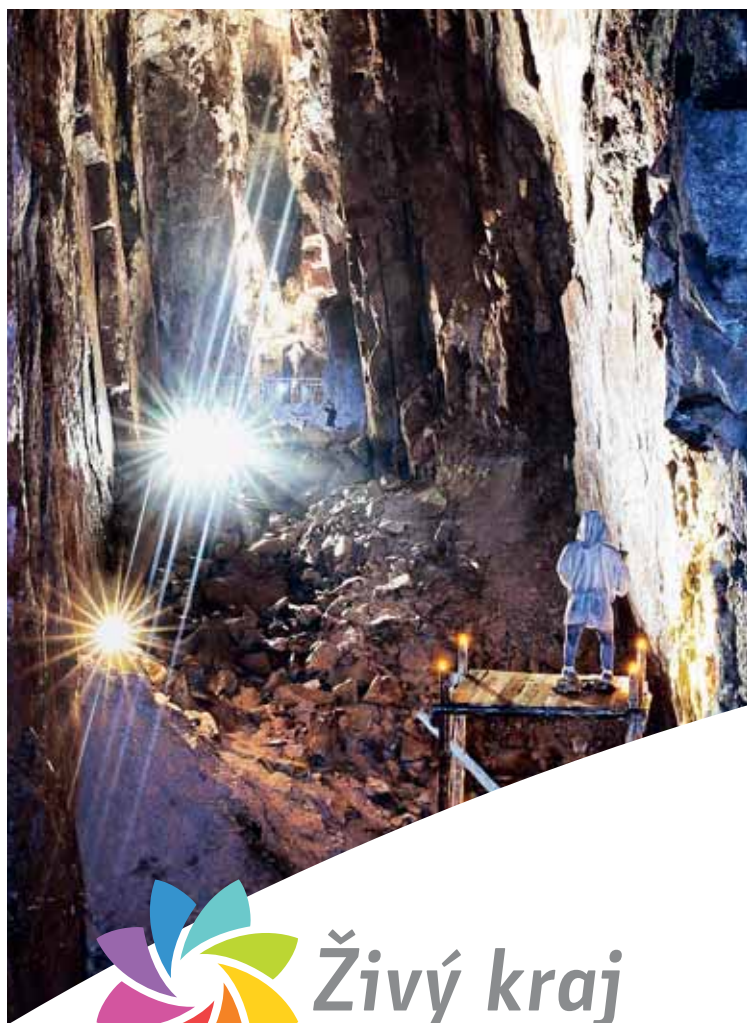
Jaromír Hanzlík osobně představí *Bloudění* zítra od 16.00 v Karlovarském městském divadle

ovšem o výrazné autorské dílo Antonína Máši. Titul vystihuje stav mysli obou ústředních postav: otce (Jiří Pleskot) a syna (Jaromír Hanzlík) nedělí jen odvěké generační rozpory, ale nutně se míjejí i pro rozdílný stav atmosféry doby, v níž se psychologicky utvářeli. To předurčilo jejich neschopnost najít společnou řeč: otec, intelektuál snažící se sám před sebou obhájit chyby vlastní minulosti „pravdivou“ výpověď o 50. letech, se vlastnímu synovi, vyrůstajícímu už v jiných podmínkách, zákonitě zdá nesympatický. Syn přitom brzy zjišťuje, že útěk od rodičů není řešením, sám teprve musí hledat vlastní identitu.

Máša rád zdůrazňoval, že jeho film je o hledání a že oba protagonisté, navzájem se zraňující, mají podvědomou touhu rozumět si, být si blízcí, stát vedle sebe – a ne proti sobě. Nejde tedy o střet, v němž si rozhněvaní mladí vyřizují účty s generací svých před-

chůdců – známkou toho budiž i Michalova setkání s jinými postavami rokem narození blízkými jeho rodičům, jako je strýc (na malém prostoru jej ztvárnil Miroslav Macháček), či opakované, jako memento působící potkávání podivného, takřka poloslepého řidiče (Jan Kačer). Trochu jako stylistický ornament jsou ve filmu použity postavy dvou nekonformních mladíků, ztvárněných Jiřím Hrzánem a Ladislavem Mrkvíčkou, a bylo by možné najít i další scenaristická pochybení. Nicméně díky Čuříkově skvělé práci s černobílou kamerou navozuje *Bloudění* pocit, že jeho tvůrci zachytili příznaky doby, v níž se rýsovaly nejasné naděje i varovné perspektivy budoucího vývoje společnosti. ●

Eva Zaoralová
umělecká poradkyně
MFF KV

← Důl Mauritius v Hřebečném

Věděli jste, že se Montanregion Krušné hory uchází o zapsání na Seznam světového dědictví UNESCO? Myslíme si, že zcela zaslouženě, vždyť Krušné hory patří díky rozmanitosti surovin k těm nejunikátnějším hornickým místům na světě. V oblasti se vyskytuje stříbro, železo, cín, olovo, měď, zinek, nikl, wolfram, kobalt, uran i černé uhlí. Těžba v Krušných horách navíc probíhá již od 12. století a na místě se dodnes dochovalo mnoho báňských, průmyslových a architektonických památek. Chcete se vydat po stopách krušnohorského hornictví? Prozradíme vám, která místa stojí za návštěvu.

JÁCHYMOV

Začneme v Jáchymově, nejvýznamnějším hornickém městě v Karlovarském kraji, s řadou památkově chráněných pozdně gotických a renesančních staveb. Od založení Jáchymova v roce 1516 se zde těžilo stříbro, později také kobalt, nikl nebo arzen. V letech 1520 až 1671 byly v Jáchymově raženy stříbrné mince, slavné jáchymovské tolary. V roce 1716 zde vzniklo první hornické učiliště na světě. V 19. století byl Jáchymov prvním místem na světě, kde se dobývaly uranové rudy, a z místních rud byly také poprvé izolovány radioaktivní prvky radium a polonium. V Jáchymově byste neměli vynechat nejstarší funkční uranový důl v Evropě – důl Svornost. Těžba v něm byla ukončena v roce 1964, ale dodnes slouží jako zdroj léčebných radonových vod. Za vidění stojí také prohlídková Štola č. 1. Čekají vás ukázky důlních vozíků a dobývacích technik, předměty z lágru Svornost či strážní věže.

HORNÍ BLATNÁ

Zajímavým místem pro návštěvu je rovněž obec Horní Blatná, ve které, v rámci památkové zóny, můžete vidět nádherné renesanční a barokní budovy. K hornickým zajímavostem v okolí patří v první řadě Vlčí jáma pod Blatenským vrchem, ke které z Horní

Blatné dojdete po naučné stezce. Jde o rozsáhlý pozůstatek cínových dolů z 16. století. Podobně je tomu i v případě nedaleké Ledové jámy, ve které uvidíte tzv. jeskynní sníh, který se na jejím dně drží po celý rok. Navštivte také Blatenský vodní příkop, významnou technickou stavbu, která patří k hornickému odkazu v této oblasti.

ABERTAMY A DŮL MAURITIUS

Duch historie na vás dýchne i v dalším ze zajímavých hornických míst Karlovarského kraje. Tentokrát mluvíme o cínovém dole Mauritius. Tato národní kulturní památka byla v provozu téměř 400 let. Brány letos otevírá 28. dubna a až do konce září nabízí podzemní dobrodružství ve štolě Kryštof v rámci komentované prohlídky. Celý důl je v až neobvykle zachovalém stavu, takže se můžete těšit na skutečnou podívanou. Až si budete prohlížet podzemní prostory osvětlené pouze umělým osvětlením, poběží vám mráz po zádech. A pozor, možná potkáte i nějaké netopýry, pro které je tento důl přirozeným prostředím. Na konci procházky štolou Kryštof uvidíte ojedinělou velkou komoru. Rozhodně si tuto památku v osadě Hřebečná nenechte ujít.

BOŽÍ DAR A ŠTOLA JOHANNES

K těm nejpozoruhodnějším důlním oblastem patří i revír Zlatý Kopec se štolou Johannes. Najdete jej kousek od Božího Daru, téměř u hranic s Německem. Zlatý Kopec je plný povrchových dobývek, odvalů či zabořených šachet. Již od 16. století se zde dobývaly rudy cínu, mědi, železa a zinku. Největším dolem v revíru je důl Johannes, který zůstal do dnešních dnů v mimořádně zachovalém stavu. Horníci v něm vyrazili podzemní komory monstrózních rozměrů, ta největší se může chlubit rozměry 60 x 20 metrů, což je naprosto unikátní. Štola Johannes se veřejnosti otevírá 28. dubna a láká na prohlídku plnou zajímavostí.

*Hornické památky
Karlovarského kraje
na cestě za zápisem
na Seznam světového
dědictví UNESCO*

Z jiného fochu

Akce Industry

Biolog Lukáš Čermák v laboratořích bojuje proti rakovině – několik let strávil i v New Yorku u profesora Pagana

Lukáš Čermák

Molekulární biolog

Po absolvování Přírodovědecké fakulty Karlovy univerzity strávil část doktorandského studia v Ústavu molekulární genetiky Akademie věd a také na Albert Einstein College of Medicine v newyorském Bronxu. Do New Yorku se pak na několik let vrátil i s manželkou, českou herečkou Zuzanou Stivínovou, a jejich dvěma syny. Nositele stipendia Marie Skłodowské-Curie, který v prestižním vědeckém časopise Nature publikoval článek o nádorech mízních uzlin, potkáte v rámci letní dovolené ve Varech i letos. **Lukáš Čermák**, molekulární biolog a bojovník proti rakovině.

Jakub Švejkský

Na svůj druhý dlouhodobější pobyt dorazil Čermák do Spojených států v roce 2008 coby postdoktorand. Biologovi se podařilo na New York School of Medicine dostat do laboratoře, kterou vedla slavná italská kapacita profesor Michele Pagano. Tam se věnoval vzniku nádorových buněk. Ve 35. patře na Manhattanu nakonec s rodinou strávili hned šest místo původních tří let. V současnosti Lukáš Čermák opět pracuje v pražské Akademii věd, na oddělení nádorové biologie.

Od pracovního shonu si i letos – jako už pravidelně – odskočí na festival do Karlových Varů. „Vary jsou pro mě vykojení a vybruslení. Ne že bych žil životem pokoutníka, ale tady člověk nemá šanci utéct. Je lapen do pasti plné talentovaných, svobodomilných, živočišných a ambiciózních šelmiček a potkanů, rozzuřených byků a hloubavých troglodytů.“

Počet jeho návštěv varšavského festivalu už začíná druhou desítku. Na snímcích oceňuje jejich nepředvídatelnost, ale i rozmanitost: „Film je projekt, experiment, který má tisíce ingrediencí. Jednou se povede, podruhé stojí za starou belu. Pozorovat ten mumraj, být toho součástí je skvělé – a já se bavím.“

Letos se těší na *Lawrence z Arábie*, legendární britský epos Davida Leana, oceněný sedmi Oscary: „Vzhledem k tomu, jak o tom filmu mluvil Steven Spielberg, bych se na to možná ještě jednou kouknul. Zkusil bych to vidět z jeho perspektivy,“ přemítá. „No a samozřejmě půjdu na všechno, co mi doporučí Jarda Róna.“

Vítězem kategorie Works in Progress se stal projekt All This Victory

Vítězové KVIFF Eastern Promises

Festivalový program pro filmové profesionály, to nejsou jen zajímavé diskuse, kulaté stoly a prezentace. Jeho nedílnou součástí je ocenění nejslibnějších projektů z výběru výmluvně nazvaného KVIFF Eastern Promises, tedy projektů pocházejících ze zemí střední a východní Evropy, Balkánu, bývalého Sovětského svazu a nově i Blízkého východu. Včera večer tak odborné poroty vybraly z celkového počtu 38 „východních příslibů“ vítěze ve třech kategoriích: Works in Progress, Docs in Progress a Eurimages Lab Project.

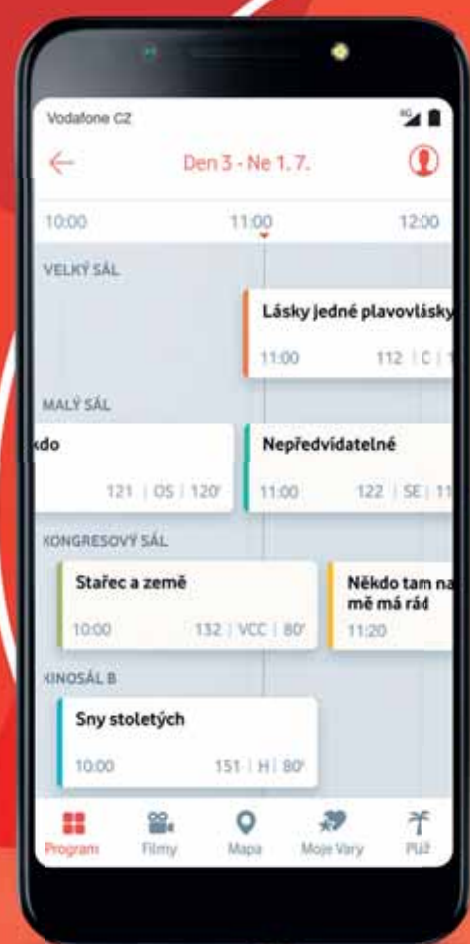
Vítězem už 15. ročníku kategorie **Works in Progress** se stal projekt režiséra Ahmada Ghosseina **All This Victory**. O vítězi rozhodla porota ve složení Matthijs Wouter Knol, Rickard Olsson a Rosica Valkanova, která vybírala z celkem osmi projektů. Vítězný projekt získal v rámci ocenění finanční odměnu v hodnotě 100 000 eur, doplněnou postprodukčními službami v UPP, Soundsquare a finanční hotovostí 100 000 eur od Barrandov Studia.

V kategorii **Docs in Progress** zvítězil projekt **The Projectionist** režiséra Jurije Šilova. Desítku dokumentárních filmů z této kategorie, které budou mít premiéru až po skončení festivalu, hodnotila tříčlenná porota ve složení Tanja Georgieva-Waldhauer, Noemi Schory a Shane Smith. Vítězný snímek získal finanční hotovost v hodnotě 5000 eur.

V rámci udělování ceny **Eurimages Lab Project** je dobré připomenout, že karlovarský festival je v pořadí první ze čtyř mezinárodních filmových festivalů v Evropě, které tuto cenu udělují. Ve výběru figurují projekty, jež se vymykají tradičním filmovým postupům a jsou založené na mezinárodní spolupráci. Eurimages totiž chce investovat do nových forem kinematografického vyjádření, které jsou často na pomezí jiných uměleckých forem. Porota ve složení David Kořínek, Dorian van de Pas a Christoph Terhechte nakonec udělila cenu v hodnotě 50 000 eur projektu **Normal** režisérky Adele Tulli. Všem vítězům samozřejmě gratulujeme. **fiš**

Stáhněte si do kapsy celý festival

S oficiální aplikací Vodafone KVIFF Guide 2018 máte program, aktuality i rezervaci vstupenek stále u sebe.

Budoucnost je úžasná.

Ready?

Terry Gilliam je tady! Po dalším výrobním martyriu dokončil film Muž, který zabil Dona Quijota a přijel s ním do Varů. Přivítal ho Kryštof Mucha.

Dorazila také půvabná portugalská herečka Joana Ribeiro. V Muži, který zabil Dona Quijota hraje Angeliku. Rozhovor s ní najdete v anglické sekci deníku. Na film se těšte dnes ve Velkém sále.

Jiří Bartoška vítá držitele Oscara, amerického scenáristu a režiséra Barryho Levinsona s rodinou. Ve Varech představí drama Paterno a převezme Křišťálový glóbus.

Včera z festivalové limuzíny poprvé vystoupil i režisér Romain Gavras. Do Varů přivezl svůj nejnovější film Svět je tvůj, uvedený úspěšně už na festivalu v Cannes.

Instagramiáda: #navychododvaru

#vevarufantazie 1. místo @marcelapecova

2. místo @j_a_s_m

3. místo @afrowoman.cgka

Východ bez filtru. Nebo s filtrem?

#vevarufantazie – to bylo včerejší téma, se kterým jste si poradili vážně fantasticky! Vary jste zachytili z nečekaných úhlů i neotřelou optikou, pozvali jste v black tie i ve zvířecích maskách, hráli jste si s instagramovými filtry nebo s odrazy ve skle. A festivalového fotografa Tomáše Tesaře naprosto nadchla kouzelná fotka s místní bačičkou, která je fakt jako z filmu Terryho Gilliana. Na jeho surreálně pohádkový snímek Muž, který zabil Dona Quijota (4. 7., 14.00, Velký sál) se dnes podívá autorka vítězné fotky i další dva úspěšní instagra-

meři. Po dvou vstupenkách na projekci si můžou vyzvednout v redakci Festivalového deníku v hotelu Thermal, tentokrát už od deseti dopoledne. Věříme, že si stejně kreativně poradíte i s dnešním tématem. Inspiroval nás k němu neveselý obraz východní Ukrajiny, který letos v Cannes představil režisér Sergej Loznica. Válkou poznamenaný svět „po Majdanu“ a „po Doněcku“ ukazuje trochu jinak, než to známe ze zpráv: reiscenuje totiž videa, která na YouTube nahráli bezprostřední účastníci tamního běsnění. I když se jedná o hraný

film, mrazit vás bude stejně, jako kdybyste sledovali autentické záběry. Tragické momenty střídají situace na hraně frašky, revoluční a zásadní chvíle zase všední okamžiky ze života ve válkou zmítané zemi. Na projekci kritikou oslaveného filmu Donbas (5. 7., 12.30, Malý sál) vyrazí tři z vás, kdo si dnes nejlíp poradí s tématem #navychododvaru. Je čistě na vás, jestli na to půjdete přes politiku, pojmete to striktně geograficky, nebo třeba gastronomicky. Hlavně nezapomeňte na klasický deadline pro přidání příspěvku

na Instagram – pátou hodinu odpoledne. Pak si všechny fotky prohlédne Tomáš Tesař a vybere trojici výherců. Na konci festivalu bude mít zvlášť nelehký úkol: vybrat ten úplně nejlepší ze všech došlých příspěvků. Jeho autor od nás – jak velí tradice – dostane balík festivalových suvenýrů. Tak vzhůru na východ!

twitter.com/festdenik
facebook.com/festdenik
instagram.com/festdenik
denicek@kviff.com

Dnes přijíždějí

Tomáš Pavlíček

Hlavní soutěž s filmem Miriam lze dnes přijíždějí zastupovat režiséři Natalia Cabral a Oriol Estrada spolu s představitelkou hlavní role Dulce Esther Rodríguez Castillo. Do soutěže Na východ od Západu přiváží svůj debut Amir iránský režisér Nima Eghlima; Tomáš Pavlíček, který se do Varů navrací po čtyřech letech, představí Chatu na prodej a režisérka Jelizaveta Stišova uvede svůj film Salamounova hora. Do sekce Jiný pohled přiváží snímek A dýchejte klidně is-

landská režisérka Ísold Uggadóttir. S filmem Invaze, jenž byl uveden letos na Berlinale, přijíždí režisér Šahram Mokrí. Film Lechtání, který letos soutěžil v canneské sekci Un certain regard, přijíždějí představit režisérka a herečka Andréa Bescond a režisér Eric Métayer. České filmy natočené v letech 2017–2018 zastupuje režisér a producent Aurel Klimt s filmem Lajka. Do sekce Imagina přiváží svůj krátký snímek Vládní budova režisér Herwig Weiser.

Aurel Klimt

Eric Métayer

Andréa Bescond